

*Literary Section*

## ДЕКЕМВРИЙСКИ СТИХОВЕ

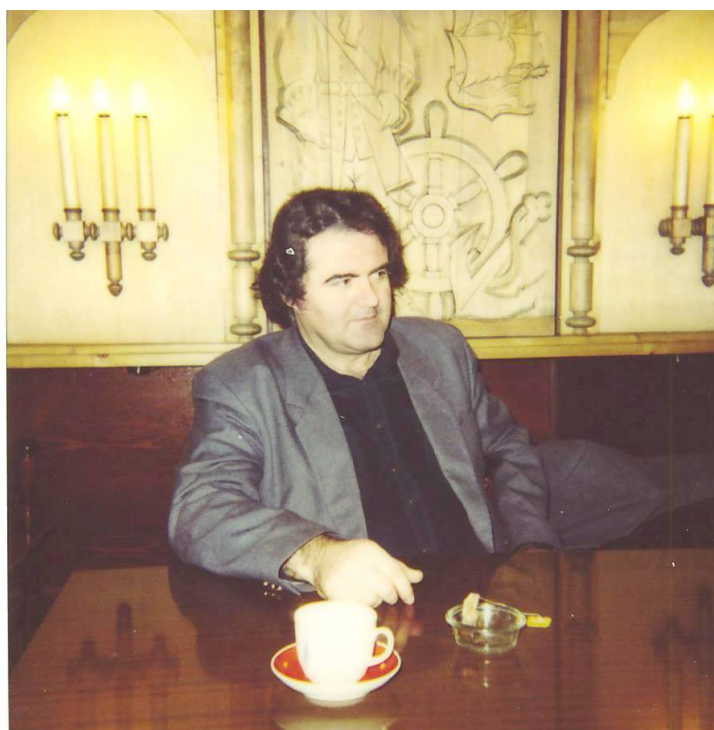
**Валентин КАЧЕВ**

---

**Abstract.** This collection contains six poems. All of them are written by Valentin Kachev in December 2016. Valentin Kachev is from the town of Belogradchik. He is a member both of the Union of the Bulgarian Writers and of the Union of the Russian Writers.

*Keywords:* Kachev, poems, winter moods

---



\*\*\*

Върви каручката на суетата,  
Прикрила сребърния звън.  
Дали ще разцъфтят цветята,  
Щом догонва ги вълшебен сън?

Поглъщаш с погледа им земен,  
Туй що никой го не знай.  
Пред теб е онзи свят вълшебен –  
зад теб детето с кравай.

А някъде те спира песен.  
Шуми и плаче горския поток.  
Дали звезда от път небесен,  
Ще ти открие някакъв пророк?

Под гърдите е горещо.  
Мечта откъсва се от там.  
Дали ще търси свято нещо?  
Скрито в родния Балкан.

Ще ни попита самотата  
От зандана стар и строг.  
Кому е нужна суетата?  
Кой ще прати благослов!

Ей по горските пътеки,  
Идва някакъв човек.  
Носи мъдрите куплети  
Скътани за бъдещия век.



## СПОМЕНЪТ ЗА ВЕКОВЕТЕ

Отмиват пръските на водопада,  
Тъгата по отминалата нощ.  
Забравен на полянката кривака –  
Връща спомена за древния ни род!

Играят на хорото самодиви,  
А юнакът с раната лежи.  
Нали ще трябва да сме още живи,  
Че гърбът от ятагана ни боли.

А спомените са като въздишка.  
За миг отлитат много векове.

Ще помни ме и бабината питка.  
Детството с чаровните ни домове.

Край оджака винаги е топло.  
Сваля дядо своя ямурлук  
И присяда тихичко и кротко,  
Да погали спящия си внук.

От полето идва песен.  
В тъга ли розите цъфтят?  
Нали животът не е лесен?  
Търсим щастие на кръстопът...

Долината ли ще ни открива,  
Забравения стар завет?  
Та сред тръни и коприва,  
Да го изнесем на белий свет!

Отиват си годините и ветровете!  
Но юнакът пак ще е на кон!  
Българи градили са и вековете -  
На таз земя за слава и с поклон!

7 December 2016, Sofia

\*\*\*

Улавям гласът на изкуството,  
В часовете преди да заспя.  
Признавам – докосва ме чувството  
С послание от ангел в нощта.

Когато се срещам с римите,  
Посипва ме нежен пращец.  
Това е може би вярата,  
Че съм от бога творец.

Колко е трудно да носиме,  
Патрондаша с ранена душа?  
Посреща ме старата истина  
От върхът на мойта съдба.

Ето че времето – важно е.  
Вървим към някакъв ров..  
Там е скрито щастие –  
Отколе за веки веков!

А ние все носиме бремето  
И чакаме бедния зов.  
Юнаци, да вдигнем знамето,  
Че то ни очаква с любов!

Колко ли ноци се скитаме?  
Под звездите сред нощния хлад.  
Ористнице – не предрече ли,  
Че на поета е нужен и хляб!

10 December 2016, Sofia

\*\*\*

Дали ще ме пази отрочето,  
Дето идва по правия път?  
Носи през рамо бърдучето,  
Вее му вятър в умът...

Кого ли ще гони по дворите?  
За вяра ли той ще мъсти?  
Дядо, затягай цървулите.  
Бягай от него и ти.

Днес ли ще вдигне кандилото,  
На стената дето ехти?  
Спомен от нашето минало,  
С паяка де го крепи.

Вратата пак е отворена,  
А няма кой да краде...  
Плаши ме само гарвана,  
Разперил над двора криле.

Възторгът е скрит в комините,  
Бълвали някога дим.  
Призрак, пък бяга по нивите,  
Че хлябът е неустоим.

Виж ще се върне ли утрото?  
Родили се днес, юначно момче?  
Чуйте гърмежи в пустото,  
Дето препускат щастливи коне.

11 December 2016, Sofia

\*\*\*

Светът и пурпурния път,  
С образите за надежда,

Препречват погледа ми тъп?  
Който търси образи отсреща.

Не зная как да гониме в нощта,  
Бухълът със светналия поглед?  
Защо вълкът, пък чак сега  
Ни връща в онзи странен побег?

За зверовете е нощта.  
Утрото е за певците.  
Кой от другата страна,  
Ще ни отпрати при орлите?

Ето пъпли пак света,  
Със емигранти без надежда.  
В прогнилата си самота  
Ме посреща бабината прежда.

Дори да бъде топло от това,  
Че в света ни чака спомен,  
За огнището под родната стряха  
И родът ни по света огромен.

А под стрелката на деня,  
Ще приседне малкото овчарче.  
Стара песен със тъга  
Ще ни запее, като царче.

И отново ще лети,  
Българинът към Луната!

Нали светът е блян с искри  
И мечта за птицата крилата!

26 December 2016, Sofia



\*\*\*

Отмиват раните сълзите на росата.  
Настъпват римите родени в суета.  
Не вярвам някои да ме подкрепят в бедата,  
Родените ще плачат в храма на лъжата.

А гърлото е като старото огнище.  
Чака питката от някакво стърнище.  
Кой ли ще откряне днес вратата?  
Гъдулка ли с песен непозната?



Пак е нощ. Сърцата с нас будуват.  
Кой ли ще открие нежните цветя?  
Под таз луна поетите бленуват,  
Съдбата да го срещне някой по света.

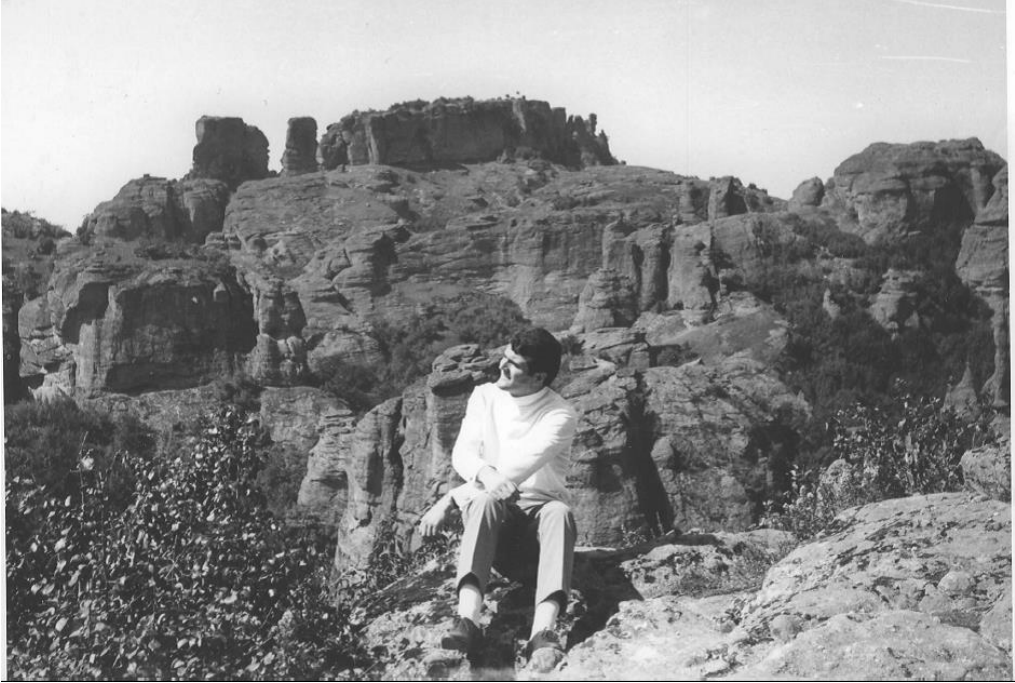
Търчим по вятъра да гониме простора.  
Отпращаме на съд и своята самота.  
Дали пък ще ни покоси умора,  
А вярата ще я покрие пепелта?

От мислите венец ли ще сплетеме?  
Романтиката ли ще носим в гърди?  
Спомняме си и древното ни племе  
И огъня на хоризонта що мълчи.

Намираме се в някакво безвремие.  
Не избираме и подходящия си вожд.  
Коленете си надрахме без вълнение  
И търсиме по пътя някаква си мощ!

29 December 2016, Sofia







✉ Mr. Valentin Kachev, MA  
Union of Bulgarian Writers  
10, Kosta Lulchev Str., ent. B, apt. 32 1113 Sofia, BULGARIA  
E-Mail: [vkachev@abv.bg](mailto:vkachev@abv.bg)

© 2016 Venets: Author

